

have Brødprisen højere. Men saa maatte Svælget derimellem udfyldes. Naar Kornordningen ikke er blevet dyrere, end det findes oplyst gennem de Oplysninger, der i de sidste Dage er kommet fra Brødkornsadministrationen, skyldes det netop alle de forskellige Ting, jeg antydede ved Forelæggelsen af Kornlovsforslaget, men som ganske vist fra Oppositionens Side blev behandlet med en vis overlegen Foragt, fordi man ikke mente, at der var noget ved det.

Alligevel er det lykkedes at sætte Omkostningerne ned. Jeg skal til Sammenligning nævne, at medens Lagerlejen 1919—20 efter Regnskaberne var 21,3 Millioner, har Brødkornsadministrationen i disse Dage udtalt overfor mig, at man forventer, at man vil kunde holde den nede paa 10,7 Millioner i Aar, altsaa det halve. Tørring og Svind, som forrige Aar medførte en Udgift af 8,1 Millioner, vil til Trods for de høje Brændselspriser i Aar komme ned paa 6,2 Millioner, fordi det har vist sig, at der var tørret for meget i forrige Høstaar, medens vi i Aar har sat alt ind paa ikke at tørre mere, end hvad der er nødvendigt til Sommerens Brug. Fragten er derimod steget, den var 5,9 Millioner i 1919—20, og den bliver for 1920—21 7,5 Millioner, fordi Fragtudgifterne er forhøjede. Renterne i Aar er en lille Smule mindre, og Udgiften til Administration er betydelig mindre, den var 3,2 i Fjor og bliver 1,5 Mill. Kr. i Aar. Alt i alt var Udgifterne ved Lovens Gennemførelse i 1919—20 41,9 Mill. Kr. og vil i Aar efter den Opgørelse, jeg har modtaget, blive 28,9 Mill. Kr. Til Trods for, at vi i Aar har haft de sønderjydske Landsdele med, og til Trods for Fragtstigningen er altsaa Udgifterne til Gennemførelsen af disse Foranstaltninger nedbragte med ca. 13 Mill. Kr.

Alligevel indrømmer jeg, at det er et stort Beløb, som denne Kornordning giver Anledning til, foruden det Beløb en Gang for alle, som vi en Gang maatte komme til, naar vi skal til en Afvikling af hele det System, vi har været inde paa, paa et Tidspunkt, da der er lave Kornpriser, og ikke vil afvikle paa et Tidspunkt, da vi maatte springe fra med høje Kornpriser, en Afvikling, som altsaa nu for Øjeblikket er anslaaet til at koste 9 Mill. Kr. Jeg indrømmer, at det er mange Penge for Statskassen, men jeg fastholder, at i Sammenligning med det forrige Aars Kornordning er det en billig Kornordning.

Maa jeg have Lov til at sige med Hensyn til dette Spørgsmaal, at da jeg i Juni Maaned for snart et Aar siden fik med denne den største, den mest omfattende af Krigtidens Understøttelseslove at gøre, stod det mig klart, at denne kunstige og for Statskassen overordentlig kostbare Lovgivning hurtigst muligt maatte bringes til Ophør. Men Betingelserne derfor var paa det Tidspunkt vanskeligere end nogen Sinde. Verdensmarkedets Pris paa Rug var oppe paa et Beløb af over 70 Kr., Majsens var steget til en Pris af ca. 40 Kr., og samtidig stod vi med en Kornlov her i Landet, der paa kunstig Maade havde holdt Prisen paa Rugen til Forbrugerne nede paa en Pris af 15 Kr., lavere end i noget andet Land.

Det kan ikke nægtes, at de Oppositionspartier, der havde været førende i hele denne Kornpolitik, der førte os ind i dette Resultat, i nogen Maade hoverede. Jeg husker, hvorledes det paa Sommerens Valgmøder hed sig, at nu burde Landmændene kræve Verdensmarkedets Pris, for det havde jeg lovet dem. Denne Paastand blev hurtig opgivet; jeg tror at turde sige, at Landmændene kendte mig alligevel saa godt, at de meget vel vidste, hvad jeg havde krævet. Men derimod blev vi Vidne til en Agitation om Brødpriserne, saa stærk og vedholdende, som man sjældent har set det, en Agitation, som jeg tror kan betegnes som i finansiel Henseende ansvarsløs og letsindig, en Agitation, der staar daarlig til den alvorlige Bekymring, som der nu udtales for Statskassen, efter at man gennem 7 Aars Ødselhed paa disse Omraader har ført os ind i den Situation, hvor vi nu er.

Jeg foreslog den Gang en Kornlov, der for det første, hvis Verdensmarkedets Pris skulde holde sig — hvad ingen ønskede, men hvad man maatte regne med som en Mulighed — skulde indeholde Muligheder for i hvert Fald nogen Indtægt for Statskassen og samtidig skulde være saadan beskaffen, at den, hvis Kornprisens Nedgang skulde komme i dette Høstaar — hvad vi alle maatte ønske, og hvad jeg ved Frømsættelsen udtalte Haabet om — kunde blive den sidste Kornlov, den endelige Afviklingslov. Det er dette sidste, der er sket nu, og det glæder mig at kunne sige, at Afviklingen af hele dette Lovgivnings-system efter min Formening sker under de bedst mulige Forhold. Den sker paa en saadan Maade, at det for Rugens Vedkommende næsten er umærkeligt for Befolkningen. Vi vil, efter hvad alle Partier